

14/02/2019

Επιστολή Ιωσήφ Μ.Δ.: Τον αείμνηστον Γέροντα Ιωσήφ είχα την ιδιαίτεράν ευλογίαν να γνωρίζω

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Δημοσιεύουμε επιστολή του Ιωσήφ Μ.Δ. προς την εφημερίδα “ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ”, όπου, εκ μέρους του γράφοντος εξάιρεται η ηθική, το ήθος και η απορρέουσα πνευματική ακτινοβολία του μακαριστού Γέροντος Ιωσήφ του Βατοπαιδινού:

Άξιότιμε κ. Διευθυντά τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος Ορθόδοξος Τύπος

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ἐπειδήπερ τὸν τελευταῖον καιρὸν μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἐνὸς βιβλίου ὑπὸ τῆς Ι.Μ.Μ. Βατοπαιδίου, γιὰ τὸν αείμνηστον Γερ. Ἰωσήφ Βατοπαιδινόν, ἀκούστηκαν πάρα πολλὰ σχόλια, τόσον θετικά, ὅσον καὶ ἀρνητικά, ἔδοξεν καὶ στὴν ταπεινότητά μου, ἐν φόβῳ Θεοῦ, νὰ χαράξω μερικὲς γραμμὲς περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος.

Τὸν αείμνηστον Γέροντα Ἰωσήφ εἶχα τὴν ιδιαίτεράν εὐλογίαν νὰ γνωρίσω ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν (1964) ὅπου ἀνέβηκα στὸ Ἅγ. Ὅρος. Στὴ συνέχεια κατὰ τὸ ἔτος

1965 όπου εγκαταβίωσα οριστικά στο Περιβόλι της Παναγίας μας, είχα πολύ στενές σχέσεις για τὸν λόγον ὅτι τόσο ὁ αἰμίμηστος ὅσον καὶ ὁ ἐπίσης αἰμίμηστος Γέροντάς μου π. Χαράλαμπος ἀμφοτέρω ἦσαν πνευματικὰ τέκνα τοῦ μεγάλου ἡσυχαστοῦ Γ. Ἰωσήφ. Οἱ καλύβες μεταξύ τοῦ Γέροντός μου καὶ τοῦ Γ. Ἰωσήφ, ἀπεῖχαν τόσο ὡσεὶ λίθου βολῆν. Καθημερινὰ συνδιατρίβαμε καὶ μάλιστα συμμετείχαμε στὶς καθημερινὲς λειτουργίες ποὺ ἐπιτελοῦντο κάθε νύχτα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὴν Ἱερὰν Καλύβη μας τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα ἦταν ἄνθρωπος ἐσωστρεφῆς ἅμα καὶ ἐξωστρεφῆς, κοινωνικός, ἐμφορούμενος μὲ πνεῦμα ἱεραποστολικό. Ὅσο γιὰ τὸν αἰμίμηστο Γέροντά μου, ἦταν ἄκρως ἐνδοστρεφῆς καὶ τολμῶ νὰ πῶ ἀντικατόπτριζε τοὺς παλαιοὺς ἡσυχαστὲς, ὅπου διῆγαν ἐν νηστεία, ἀγρυπνία καὶ προσευχῇ, μακρὰν ἀπὸ τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρω ὅτι ἀφ' ὅτου εγκαταβίωσε στὸ Ἅγ. Ὅρος, οὐδέποτε ἐξῆλθε μέχρι ποὺ συγκατέβηκε στὶς παρακλήσεις τῆς μητέρας του νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Ὁρους ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ δεχθῇ ἡ αἰμίμηστη νὰ τὴν κείρῃ Μοναχῇ, ὅπως καὶ ἔγινε, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μάρθα Μοναχῇ. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ βίου του ἐξῆλθε ὡς Ἡγούμενος τῆς Ι.Μ. Διονυσίου, παρὰ τὴν θέλησίν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γέροντα Ἰωσήφ, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρισματοῦχο Γέροντα π. Ἐφραίμ, ποὺ εἶναι τώρα στὴν Ἀμερική, ἀμφοτέρω εἶχαν ἀμέριστον τὴν εὐλογίαν τοῦ Γέροντός τους, νὰ ἐξέρχονται τοῦ Ὁρους γιὰ λόγους καθαρὰ πνευματικούς. Δὲν ἀποκρύπτω ὅτι οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τῆς συνοδείας τοῦ Γ. Ἰωσήφ τοῦ ἡσυχαστοῦ (Γ.Χαράλαμπος, π. Ἀθανάσιος, Γ. Ἀρσένιος) οὔτε ἐμπόδιζαν, οὔτε ὅμως ἐπικροτοῦσαν τὴν ἔξοδον πρὸς τὰ ἔξω τοῦ Ὁρους. Ὁ γνήσιος ἡσυχαστὴς βοηθᾷ πολὺ περισσότερον τὸν κόσμον μὲ τὴν προσευχή του· καὶ αὐτὸ τὸ ἔβλεπαν οἱ ὡς ἄνω ἀσκητὲς καθὼς καὶ ὁ ἄλλος πολύτιμος μαργαρίτης δηλ. ὁ παπα-Ἐφραίμ Κατουνακιώτης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 36 χρόνια οὐδέποτε ἐξῆλθε τοῦ Ἅγ. Ὁρους. Ὅμως αὐτὸς συνευδοκοῦσε μὲ τὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελοῦσαν οἱ παραδελφοὶ του (π. Εφραίμ καὶ Γ. Ἰωσήφ) ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦσε, λέγοντας μάλιστα ὅτι αὐτοὺς τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς χάρισμα. Δὲν ἀποκρύπτω ὅτι εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπη στὸν Γ. Ἰωσήφ. Αυτό το γνωρίζω πολὺ καλά. Ἄν ἓνας αἰμίμηστος εἶδη ηγούμενος ἰσχυρίζεται τὸ ἀντίθετο καὶ μάλιστα μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ παπαεφραίμ, εμεῖς λέμε ὅτι τὸν γέροντα αὐτὸ τὸν ζήσαμε ἀπὸ κοντὰ καὶ πολλάκις μέναμε μαζί του ἐπι μέρη ἀπὸ τότε ποὺ ζούσε με τὸν γέροντα τοῦ Νικηφόρου. Ἀποκλείεται νὰ ἔλεγε ἄλλα σε ἐμὰς καὶ ἄλλα σε ἄλλους καὶ ὄχι ἓνας τυχαῖος ἀλλὰ ὁ παπαεφραίμ.

Ὅταν ἐπέστρεφαν πίσω οἱ ἀνωτέρω οὗτοι δύο Γέροντες, ἐπειδὴ ἀνήκαμε στὴν ἰδίαν πνευματικὴν οἰκογένεια μαθαίναμε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐν κόσμῳ δραστηριότητά τους. Γι' αὐτὸ θὰ τολμήσω νὰ ἐξηγήσω σὲ ὀρισμένους ἀδελφοὺς ποὺ ἴσως ἀπὸ παραπληροφόρησιν σκανδαλίστηκαν καὶ ἰδιαιτέρως στὴν προσφορὰν τοῦ Γ. Ἰωσήφ

στὸν γυναικεῖο Μοναχισμό.

Ὅσον ἀφορᾷ τὶς Μοναχὲς εἰς τὴν Εὐβοία, ἐγὼ δὲν τὶς ξέρω, ξέρω ὅμως ὅτι ζοῦν καὶ μποροῦν οἱ ἴδιες νὰ ποῦν ἄν ὑπάρχει ἠθικὸ σκάνδαλο. Ἐκεῖνο ποῦ γνωρίζω ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τοῦ Γέροντα ὅταν πηγαίναμε κάπου, εἶχε ὅλην του τὴν σπουδὴ νὰ μεταδώσῃ αὐτὰ ποῦ ἔμαθε ἀπὸ τὸν Γέροντά του. Ὅταν δὲν ἐβρίσκει ανταπόκριση ἐφευγε ἀλλὰ με αξιοπρέπεια καὶ ὄχι νύχτα κρυφὰ ὅπως μερικοὶ ἰσχυρίζονται.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱ. Μ. Εὐαγγελισμοῦ στὶς Οἰνοῦσες, γνωρίζω περισσότερα. Στὸ Μοναστήρι αὐτὸ κάλεσε πνευματικὸν ὁδηγὸν ἢ ἀείμνηστη Καθηγουμένη, λαϊκὴ τότε ὀνομαζομένη Κατίγκω, τὸν Γ. Ἐφραὶμ (Ἀριζονίτη). Πράγματι πῆγε μόλις ἰδρύθηκε ἡ Μονή, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ συνεργαστῆ με τὴν κ. Κατίγκω καὶ ἀπεχώρησε. Ἐν συνεχείᾳ κάλεσε τὸν Γ. Ἰωσήφ. Ὁ Γ. Ἐφραὶμ τοῦ εἶπε, πῆγαινε ἀλλὰ δὲν ξέρω ἄν τὰ καταφέρῃς. Πράγματι πῆγε. Βρῆκε μιὰ ὁμάδα ἀδελφῶν, ποῦ δὲν εἶχαν ἀκόμα ἠγουμένη.

Ἡ ἀείμνηστη (Κατίγκω ἀκόμη) μετέπειτα Μαρία Μοναχὴ ἦταν ὠκεανὸς ἐλεημοσύνης. Εἶχε πολλὰς ἀρετὰς, πλὴν ὅμως, ἀνθρώπινο ἦταν, εἶχε καὶ τὸ σκουλίκι τῆς φιλοδοξίας. Ἐκτίσε με ἔξοδά της τεράστια Μονή, ἄλλη Μ. Λαύρα τῆς Χίου. Ὅμως ἤθελε νὰ ἠγηθῆ τῆς ἀδελφότητος. Ὁ Γ. Ἰωσήφ δὲν συμφώνησε καὶ με τὴν σύμφωνο γνώμη τῶν ἀδελφῶν ἤθελε νὰ προχειρισθῆ ἠγουμένη μιὰ σεμνὴ Μοναχὴ, ὀνόματι Εἰρήνη. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δυστυχῶς προσέκρουσε στὴν κτιτόρισα τῆς Μονῆς, με ἀποτέλεσμα ὁ Γέροντας ν' ἀποχωρήσῃ.

Ὅσο γιὰ τὸ περιβόητο σκάνδαλο τῆς Πάφου καὶ ἐκεῖ ἔγινε κάτι παρόμοιο· καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ συνέστησε μιὰ μικρὴ ἀνδρική ἀδελφότητα στὸν Σταυρὸ τῆς Μίνθης, ἐν συνεχείᾳ προέβη στὴν σύναψη καὶ γυναικείας Μονῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸ ἐπέλεξε μιὰν εὐλαβὴ Μοναχὴ νὰ τοποθετήσῃ σὰν ἠγουμένη ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ἐπειδὴ ἦταν ἀρχαρία νὰ βάλῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀδελφότητα σὲ μιὰ σειρά. Δυστυχῶς ἀπὸ ἀπειρία ἢ νέα ἠγουμένη δὲν θέλησε νὰ εἶναι ὑποτακτικὴ ἐνὸς πεπειραμένου Γέροντος, καὶ δυστυχῶς φθάσαμε ἐκεῖ ποῦ φθάσαμε. Ἄν ὑπάρχει ἠθικὸ σκάνδαλο ὠρίστε νὰ ἀκούσουμε ἀπὸ τὶς ἴδιες καὶ ὄχι με ὑπονοούμενα νὰ ρίχνουμε ρετσινιές.

Ἄν θέλετε ἀναγκάζομαι νὰ μιλήσω καὶ γιὰ τὰ ὑπονοούμενα ποῦ ἀφήνει ἕνα πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐπίσημο πρόσωπο. Τολμῶ νὰ πῶ ὅτι τὸν κρίνω ἐπιεικῶς. Γιατί; Κάποτε ἦλθαν στὸ Ἄγ. Ὅρος δύο ἀρχιερεῖς, ὁ ἕνας (ἤδη ἀείμνηστος) ἔτυχε νὰ εἶναι φίλος μου· ἤμασταν συμφοιτητὲς καὶ καθόμασταν στὸ ἴδιο θρανίον. Γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ σαφής, ὁ ἕνας ἦταν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ Χρῦσανθος (φίλος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον). Ὁ ἕτερος ζεῖ καὶ δὲν βλέπω σκόπιμο νὰ ἀναφέρω. Ὅμως γνωρίζει καλὰ τὸ ἐννοῶ. Αὐτοὺς τοὺς δύο ἀρχιερεῖς δυστυχῶς ἕνας φρόντισε νὰ τοὺς δηλητηριάσῃ γιὰ ἠθικὰ σκάνδαλα εἰς βάρος τοῦ Γ. Ἰωσήφ καὶ τοῦ Μητροπολίτου

Ἀθανασίου. Ἀλλὰ ἂν τὸ γεγονός εἶναι ἀληθές πρέπει νὰ εἶναι ἀληθές καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὅταν πρωτοπῆγα ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ι.Μ.Διονυσίου στὴν Ἱερὰ Κοινότητα «προφανῶς νὰ μὲ προφυλάξῃ» μοῦ εἶπε «ἐμπιστευτικά» ὁ ἴδιος ὅτι ὅλοι οἱ ἱερομόναχοι (παπάδες) τῶν Καρυῶν (20-25) πλὴν τοῦ π. Ἀκακίου τῶν Παχωμαίων, ἦταν ἀνήθικοι. Γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ χάλασε ὁ λογισμὸς μου καὶ ἔβλεπα μὲ καχυποψία ἀγίους ἀνθρώπους.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ θέμα τῆς Ι. Μ. Κουτλουμουσίου γνωρίζουμε ὅτι ὁ Γ. Ἰωσήφ ἔφερε ἀπὸ τὴν Εὐβοία καὶ τοποθέτησε ἡγούμενον τῆς Μονῆς, τὸν νῦν ἡγούμενον π. Χριστόδουλο. Ἄν δὲν ταίριαξαν καὶ ἔφυγεν δὲν ξέρω. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ ἀείμνηστος φιλοδοξοῦσε νὰ καταστεῖ ἡ Ι. Μ. Κουτλουμουσίου ἕνα πρότυπο ἡσυχαστικὸ κοινόβιο. Ὁ ἡγούμενος ἦταν πάλιν πιστὸς φύλακας τοῦ παλαιοῦ τυπικοῦ τῆς Μονῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἤθελε ὁ Γέροντας νὰ ἀντιδικεῖ μὲ τὸν ἡγούμενον. Ἦδη ἡ Μονὴ μπῆκε σὲ καλὴ σειρά. Γι' αὐτὸ ἀπεχώρησε εἰρηνικὰ μαζὶ μόνον μὲ τοὺς Μοναχοὺς ποὺ ὁ ἴδιος ἔκλειρε καὶ συνέχισε νὰ ἔχει φιλικές σχέσεις μέχρι ποὺ ἀπὸ τὴν Νέα Σκῆτη ἡ Παναγία τοὺς κάλεσε νὰ ἐπανδρώσουν τὴν Ι.Μ.Μ. Βατοπαιδίου.

Στὸν κύκλο αὐτὸν τῆς σκανδαλογίας δυστυχῶς ἐνεπλάκησαν καὶ ἀγαπητά μου πρόσωπα, τόσο λαϊκοὶ ὅσον καὶ μοναχοί. Ἕνας ἀγαπητὸς μου ἀδελφὸς Μοναχός, μελετώντας τὸ περισπούδαστο βιβλίον περὶ τοῦ Γ. Ἰωσήφ, σημείωσε μερικὲς κουκίδες, θεωρώντας προσβλητικὸ γιὰ τὴν Μεγάλῃ Μονῇ τοῦ Σταυροβουνίου τὸ γεγονός ὅτι ἀναφέρει ὁ Γ. Ἰωσήφ πὼς ὁ ἀείμνηστος καὶ ἅγιος πνευματικὸς Κυπριανὸς τοῦ συνέστησε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ. Κατὰ τὴν γνώμη μου μποροῦσε ὁ συγγραφέας νὰ τὸ παραδράμῃ. Ὅμως τί παράξενο ἂν πέρασε μιὰ Μονὴ ὅπως ὅλες οἱ Μονὲς ἀπὸ μιὰ περίοδο κρίσης. Εἶναι κακὸ ἂν ἕνας πνευματικὸς ἔβλεπε ἕναν ἐνθουσιασμένο νέο 18-20 χρόνων νὰ κινδυνεύει ἀπὸ δεξιὲς καὶ ἀριστερὲς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ νὰ τοῦ σύστησε νὰ μεταβῇ στὸν Ἄθωνα; Μήπως εἶναι ψέμα ὅτι πολλοὶ νέοι τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Μοναστήρια τοὺς ἢ ἔπεσαν σὲ ὑπερζηλωτισμὸν καὶ διάφορες πλάνες καὶ ἄλλοι ἐπανῆλθαν εἰς τὰ ἐγκόσμια; Εἶναι ἀνακρίβεια ὅτι τὸ ἡμερολογιακὸ κόντεψε νὰ διαλύσῃ ἀκόμα καὶ τὰ Μοναστήρια τοῦ Ἁγ. Ὁρους; Μᾶς ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος π. Σάββας Σταυροβουνιώτης ὅτι λειτουργοῦσε καὶ πολλοὶ δὲν ἔμπαιναν στὸν ναὸν μὲ τὴν σκέψιν ὅτι τὰ Μυστήριά του ἦσαν ἄκυρα, (γνωρίζουμε ὅτι του ἔδειξε ὁ θεὸς θαύμα φοβερό νὰ βλέπει ἰδίους ὄμασοι μέσα στο ἅγιον ποτήριον ἀντὶ Ἄρτον καὶ Οἶνο, Σάρκα καὶ Αἷμα, πράγμα ποὺ τον συγκλόνησε καὶ τον στερῆσε). Ἀργότερα ἔφυγε καὶ ὁ ἴδιος καὶ μοῦ εἶπε καὶ τοὺς πραγματικοὺς λόγους ποὺ ἀπεχώρησε. Δὲν εἶναι ὅμως τοῦ παρόντος.

Ὅσον ἀφορᾷ καὶ λάθη δογματικά, ἐγὼ δὲν ξέρω τί βρήκανε. Ξέρω ὅμως ὅτι ἦταν

πιστὸς στὶς παραδόσεις μας μέχρι νὰ δώση καὶ τὸ αἷμα του. Ἄν θέλετε λάθη καὶ μάλιστα δογματικὰ ἔκαναν καὶ ἅγιοι. Αἰρετικὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ διαχωρίζει τὴν πίστιν του, γυμνῆ τῆ κεφαλῆ, καὶ δὲν δέχεται διορθωσιν.

Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ἅγιον τὸν Αὐγουστίνον. Ἰσχυρίζονται μερικοὶ ὅτι ἀνήκει στὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ὅμως ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα Ἅγιος ὅταν ἀκόμη ἡ Δυτικὴ ἦταν ἐνωμένη μὲ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Οὔτε ἐμεῖς ἀμφισβητοῦμεν τοὺς Δυτικοὺς οὔτε ἐκεῖνοι τοὺς Ἀνατολικοὺς μέχρι τὸ μεγάλο σχίσμα (1054). Καὶ ὅμως στὴν διδασκαλία του ἔχει δογματικὰ λάθη. Ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας φωστήρας Γρηγόριος Νύσσης, νὰ μὴν πῶ ὅτι καὶ ὁ χαλκέντερος φωστήρας τῆς γραφίδος, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἔχει κάποια σοβαρὰ λάθη. Θὰ βγοῦμε πάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ποὺ τοὺς ἐδόξασε νὰ τοὺς καθαιρέσουμε; Πρὸς Θεοῦ.

Δὲν διαφεύγει ἀκόμα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀδελφοὺς ν' ἀναφέρουν ὅτι ὁ Γ. Ἰωσήφ εἶχε κώλυμα ἱερωσύνης καὶ ὅμως ἤθελε νὰ γίνῃ ἱερέας. Μὰ τότε γιατί δὲν ἔγινε; Αὐτὰ ποὺ σχολιάζουν ὅτι ο π. Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης εἶχε κάτι εἰς βάρος του Γ. Ἰωσήφ εἶμαι σίγουρος ὅτι δὲν ευσταθοῦν διότι τον ζήσαμε ἀπὸ κοντά. Δὲν γνωρίζω ἂν εἶπε τίποτε ὁ π. Νικόδημος Μπιλάλης. Αὐτὸς ὅτι ξέρετε καὶ σεῖς γιὰ τὸν προσωπικὸν βίον τοῦ Γ. Ἰωσήφ τόσο ἤξερε καὶ αὐτός. Δὲν τὸν ἐξομολόγησε.* Αὐτὸ ποὺ ξέρω ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Γέροντά μου ποὺ τὸν ἐξομολογοῦσε «ὁ Ἰωσήφ ἦταν καθαρὸς ἀπὸ σαρκικὰ ἁμαρτήματα». Τότε γιατί δὲν ἔγινε παπάς; Λὲς σώνει καὶ καλὰ ὅλοι νὰ γίνουμε παπάδες; Ὁ Γέροντάς του ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής, μπορούσε καὶ δὲν ἔγινε παπάς. Ομοίως καὶ ὁ γέρο Ἀρσένιος ὅπως ὁ ἴδιος μοῦ ὁμολόγησε (μὲ τὴν ἀπλότητά του). Γιὰ λειτουργικὲς ἀνάγκες, πρῶτα ἐξυπηρετοῦντο ἀπὸ τὸν π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτην. Ἐπειτα προεχείρησε τὸν Γέροντά μου παπαΧαράλαμπο σὲ ἱερέα, καὶ τὸν π. Ἐφραίμ σὲ διάκονο. Ἐπειδὴ ὅμως συχνὰ ζητοῦσαν τὸν π. Ἐφραίμ τὸ Μοναστήρι καὶ ἡ Ν. Σκήτη στὶς κοινὲς συνάξεις, καὶ τοὺς χαλοῦσαν τὸ τυπικὸ τῆς ἡσυχίας, πολὺ νωρὶς παρὰ ἡλικίαν, τὸν προεχείρησε καὶ αὐτὸν ἱερέα. Δύο ἱερεῖς γιὰ τὴν συνοδεία τους ἦσαν ὑπεραρκετοί. Πρὶν κοιμηθεῖ ὁ Γ. Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής οὔτε ἀπέκλεισε τὸν νέον Ἰωσήφ νὰ γίνῃ ἱερέας μετὰ τὸν θάνατόν του, οὔτε ὅμως καὶ τὸν προέτρεψε. Ἀφοῦ κοιμήθηκε ὁ Γέροντας Ἰωσήφ καὶ ὁ ὑποτακτικὸς Ἰωσήφ ἦταν Μοναχός, δὲν θέλησε παρὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Γέροντά του νὰ γίνῃ. Αὐτὸ ξέρω ἀπὸ τὸν Γέροντά μου παπαΧαράλαμπο. Δὲν θὰ παρασιωπήσω τὸ γεγονὸς ὅτι ἔστειλε ἐπίσημο πατριαρχικὸ γράμμα ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Δημήτριος, μὲ τὸ ὁποῖον πατριαρχικῆ ἀποφάσει, ὁ Γ. Ἰωσήφ θὰ προεχειρίζετο καὶ ἱερέας καὶ ἡγούμενος τῆς Ι. Μ. Κουτλουμουσίου. Συνδιασκεφθεὶς ὁ ἀείμνηστος μὲ τὸν Γέροντά μου π. Χαράλαμπο του εἶπε, ἐγὼ συνμμεταρτυρία ὅτι δὲν ἔχεις κώλυμα ἱερωσύνης σου δίνω, ὅμως ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀποφάσισε ὅπως σε φωτίσει ὁ θεὸς καὶ παρόλο ὅτι εἶχε πατριαρχικὴ ἀπόφαση προτίμησε νὰ πατήσῃ τὸν δαίμονα τῆς φιλοδοξίας καὶ ἀπέρριψε τὴν πρότασιν. Νομίζω γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐμεγάλυνε

καὶ τοῦ χάρισε ἀνεπίστως τὴν Μεγίστην Λαύρα τοῦ Βατοπαιδίου, ποὺ οὐσιαστικὰ ὅσο ζοῦσε αὐτὸς ἦταν ἡγούμενος.

Ἀλλὰ ἀκόμα πῶς νὰ παρασιωπήσουμε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο θαῦμα ποὺ εἶδαμε ἰδίους ὄμμασιν; Ἐνῶ κοιμήθηκε κανονικὰ ὅπως ὅλοι, μετὰ ἀπὸ λίγες ὥρες, τὸ πρόσωπό του χαμογέλασε, ὅπως φαίνεται καὶ σὲ φωτογραφίες. Επειδὴ ὅμως εκυκλοφόρησε μία φήμη νὰ μην πῶ λάσπη, ὅτι μετὰ τον θάνατο του εἶχαμε τὴν ἐπινόηση ἀλλὰ καὶ τὴν τέχνη νὰ κάνουμε μετὰ ἀπὸ ὥρες (αν εἶναι δυνατόν) νὰ χαμογελά, λυπούμε νὰ γράφονται αὐτὰ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ υποτίθεται ζοῦν χριστιανικὴ ζωὴ. Εὐχομαὶ νὰ ἐννοήσουν ἐγκαίρως τὸ θανάσιμο σφάλμα τους ὅπου γίνεται καὶ αἰτία σκανδαλισμοῦ ἀστήρικτων ψυχῶν καὶ ὄχι μόνον νὰ ἐξομολογηθοῦν ἀλλὰ δημοσίως νὰ ομολογήσουν τὸ σφάλμα γιὰ νὰ μην βρεθοῦν ἀντιμέτωποι τοῦ φοβεροῦ κριτηρίου.

Σὰν ἐπισφράγισμα, μὲ πόνο ψυχῆς θερμοπαρακαλῶ ὅσους περιεπλάκησαν σ' αὐτὴν τὴν σκανδαλογίαν, νὰ παραιτηθοῦν διότι καὶ στὸν ἑαυτὸν τους μεγάλη ζημιὰ προκαλοῦν ἀλλὰ καὶ ὅσους παρασύρονται καὶ σκανδαλίζονται (οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται). Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Ἄν πράγματι ὑπάρχουν τυχὸν σφάλματα στὰ τόσα ψυχωφελῆ ποὺ προσέφερεν ὁ ἀείμνηστος μὲ τὴν γραφίδα του, μὲ καλὴ θέλησιν ἅς τὰ ὑποδείξουν στοὺς ὑπευθύνους τῆς Μονῆς κατ' ἴδιαν, ν' ἀναλάβουν τὶς εὐθύνες τους. Ἄν δὲν δέχεται ἡ Μονὴ νὰ συνδιασκεφθοῦν τότε ἅς κάμουν ὅ,τι τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως ἠθικὰ σκάνδαλα δὲν ἔχουμε κανένα δικαίωμα νὰ δημοσιεύσουμε καὶ μάλιστα νὰ πατοῦμε πάνω σὲ πτώματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπερασπιστοῦν. Μὲ τὰ μάτια μας ἂν δοῦμε ὀφείλουμε νὰ τὰ διαψεύσουμε. Ἀπὸ τὴν πολυετὴ μου ἐμπειρία ὁμολογῶ ὅτι σὰν ἄνθρωπος μοῦ ἔτυχαν φορὲς νὰ κατακρίνω κάποια πράγματα. Δὲν πέρασε καιρὸς καὶ ἔκανα τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ἀκόμα τερματίζω μὲ τὸ ἐξῆς φοβερό. Ἐγνώρισα πρόσωπα ποὺ εἶχαν τὸ πάθος νὰ δημοσιεύουν ἠθικὰ σκάνδαλα εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Μετὰ καιρὸν ἠκούετο νὰ δημοσιεύουν τὰ ὅμοια καὶ χειρότερα εἰς βάρος ἐκείνων. Εὐχομαὶ σ' ὅλους καὶ στὸν ἑαυτὸν μου νὰ μᾶς φυλάξῃ ὁ Κύριος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κατακρίσεως. Ἡ κρίσις εἶναι τοῦ Θεοῦ μόνον, «μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθεῖτε»(Ματθ. ζ',1). Ζητῶ συγγνώμη ἂν μὲ τὰ ἀνωτέρω λύπησα κανέναν ἀδελφόν.

Διατελώ με τα της εν Χριστῷ αγάπης Ιωσήφ μ.δ.

Ἰωσήφ, Μ. Δ

*Ομακαριστός π. Νικόδημος Μπιλάλης ὅπως τον ἐζήσα καὶ ὅπως τον χαρακτήριζε

ο γέροντας του Ιωσήφ ήταν ένας πολύ αξιόλογος άνθρωπος, έξυπνος και πολύ μορφωμένος. Δυστυχώς ανθρώπινο ήταν, δυσκολεύτηκε να υποτάξει την γνώση του στον ολιγογράμματο Γέροντα Ιωσήφ. Τόσο ο Γέροντας όσο και ο ηγούμενος Χριστόδουλος τον προβίβασαν σε προϊστάμενο αλλά και αντιπρόσωπο της Μονής παρά την Ιερά κοινότητα. Ενώ είχε σωστές θέσεις, όμως είχε έντονο ύφος. Αυτό ανάγκασε και την Ιερά Κοινότητα να μην τον διορίσει ξανά το επόμενο έτος. Εν συνεχεία αποχώρισε και από την Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου. Επόμενο ήταν διακατεχόμενος από κάποια πικρία να εκφραστεί κατά κάποιον τρόπο ανάρμοστο.